ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΛΦ

ΝΕΒΑΙΝΑ στὸ «Ἀτελιὲ» τοῦ Ράλφ, ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ὁδὸ Κλινιανκούρ, κάνοντας ἕνα σωρὸ θλιβερὲς σκέψεις γιὰ τὴν τραγικὴ μοῖρα τοῦ παράξενου φίλου μου, ποὺ ἤταν ἄλλοτε ὁ φωτογράφος τῆς μόδας στὸ Παρίσι καὶ τώρα χέρδιζε μὲ κόπο τη ζωή του, χαμένος στὰ βάθη τῆς παλιᾶς Μοντμάρτρης.

Χτύπησα λοιπὸν κι' ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, βρέθηκα μπροστὰ στὸ εὐγενικὸ πρόσωπο τοῦ Ράλφ, μὲ τὸ μαῦρο γενάκι, τὴν καλλιτεχνικὴ γραβάτα καὶ τὴν αἰώνια πίπα στὸ στόμα.

— Ποιὸς εἶνε ; ἔκανε ὁ Ράλφ καὶ μὲ κύτταξε παράξενα.

— Μὰ τί ; Δὲν μὲ ξέρεις ; τὸν ρώτησα σαστισμένος.

— "Α, τώρα σὲ κατάλαβα ἀπὸ τὴ φωνή ! μοῦ ἀπάντησε ὁ Ράλφ, χαμογελῶντας. Ἔλατε μέσα λοιπόν ! Τί γίνεσα ;

Γιὰ πρώτη φορὰ τότε πρόσεξα, ὅτι δὲν φοροῦσε τὰ γυαλιά του.

— Ναί, ναί... μοῦ εἶπε. Χθὲς τὸ πρωΐ — ἦταν Κυριακή, ἄπως ξέρεις — ἔσπασα τὰ γυαλιά μου καὶ φαντάζεσαι τὴν τραγωδία μου. Δὲν ἔβλεπα τὴ μύτη μου !... Ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέω, φίλε μου. Καὶ εἶχα καὶ πελάτες. Ἕνα ζευγαράκι νεονύμφων, ὅπως κατάλαβα...

»Ἂν μ' ἔβλεπες ἀπὸ ἕνα μέρος πῶς τοὺς φωτογράφησα δίχως γυαλιά ! Μόλις διόρθωνα τὸ πρόσωπό τους. Ἡ κυρία μάλιστα εἶχε ἕνα βέλο στὸ πρόσωπό της ποὺ δὲν τὸ σήκωσε παρὰ μονάχα τὴν τελευταία στιγμή. Μπᾶ ! Δὲν βαρυόσαι ! Εἶμαι βέβαιος πῶς πέτυχα τὸ «ἐφφέ» ποὺ ἤθελα. Καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ στείλουν τὰ γυαλιά μου γιὰ νὰ δῶ πῶς βγῆκαν ἐκεῖνοι οἱ διὰ ἐρωτευμένοι...

Τὸ «ἐφφὲ» ἦταν ἡ μανία, ἡ «λόξα» τοῦ Ράλφ. "Οταν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἦταν ὁ φωτογράφος τῆς μόδας, ξετρέλλανε ὅλες τὶς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες τοῦ. Ἦταν ἕνας μάγος ! Ἔπειτα, ὅταν τὸν παράτησε ἡ γυναῖκα του, ὁ Ράλφ ἔχασε τὰ πάντα. Ἡ γυναῖκα του ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι ἀφήνοντας ἕνα σύντομο γράμμα... Ὁ Ράλφ δὲν ἔμαθε ποτὲ μὲ ποιὸν τὸ εἶχε σκάσει. Ἂν τὸ ἤξερε, θὰ εἶχε σκοτώσει ἀπάνθρωπα τὸν κλέφτη τῆς εὐτυχίας του. Ἀπογοητευμένος λοιπὸν ἀπ' ὅλα, ἔκλεισε τὸ πολιτελὲς στούντιό του, ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὰ σαλόνια κι' ἀποτραβήχτηκε στὴν παλιὰ Μονμάρτρη...

— Αὐτοί οἱ δυὸ χτεσινοὶ πελάται μου, ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λέη, δὲν ξέρεις πόσο θαυμάζοντουσαν. Ἤθελαν νὰ ἔχω ἕτοιμες τὶς φωτογραφίες σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Ἔτσι ἔλεγε ὁ ἄνδρας. Ἡ γυναῖκα δὲν ἔβγαλε μιλιά. Ἦταν ἥσυχη, ἥσυχη... Καταλαβαίνεις... Ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς φρόνιμες καὶ δειλὲς γυναῖκες ποὺ κάνουν εὐτυχισμένο ἕνα ἄνδρα... Ἂς εἶνε ! Ἡ φωτογραφίες τους εἶνε ἕτοιμες.

Ὁ Ράλφ πῆρε μιὰ ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε γιὰ νὰ τὴ δῶ. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ γεμίζη τὴν πίπα του μὲ ἀπάθεια. Ἐγὼ ὅμως, μόλις ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία, τὰ ἔχασα καὶ τὴν ἄφησα νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ νὰ πέση καταγῆς.

Ἦταν ἡ φωτογραφία μιᾶς ὄμορφης γυναίκας, δίπλα σ' ἕναν ἄνδρα σαράντα περίπου χρόνων. Τὸ παράξενο τώρα ἦταν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε μιὰ ἔκφρασι φρίκης καὶ τρόμου στὸ πρόσωπο σὰν νὰ τὴν εἶχε φοβίσει ὁ φακός. Ὁ Ράλφ, βέβαια, δίχως γυαλιά, δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τίποτε καὶ τὴν φωτογράφησε ἔτσι, ἄπως ἦταν, κατάλληλη καὶ τρομοκρατημένη !...

— Πέτυχε ; μὲ ρώτησε ὁ Ράλφ, ἀνάβοντας τὴν πίπα του. Ἐγὼ μιὰ φορὰ ἔκανα καλὰ τὴ δουλειά μου. Ἂν δὲν εἶνε ὄμορφη, δὲν φταίω ἐγώ, ἀλλὰ ἡ φύσις!

— Ὤ, πέτυχαν θαυμάσια ! τοῦ ἀπάντησα δειλὰ καὶ τὸν κύτταξα στὸ πρόσωπο. Ἦταν ἀπαθής, ἥσυχος, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε.

Ἔφυγα λοιπὸν ταραγμένος ἀπὸ τὸ «ἀτελιέ», ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ μὴν προδοθῶ. Μὰ καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ «ἀτελιὲ» του δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω. Ἀπὸ τὸ νοῦ μου περνοῦσαν ἕνα σωρὸ παράξενες ἰδέες...

Κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Ράλφ.

—Ἔχεις νὰ πᾶς πουθενὰ ἀπόψε ; μὲ ρώτησε.

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα. Γιατί ;

—Γιατί σᾶς προσκαλῶ ἀπόψε σ' ἕνα μεγάλο γλέντι. Θὰ εἶνε κι' ὁ Ντεμαργκέ, κι' ὁ Πρεσάρ, κι' ὁ Γκουντρόν, μὲ τὰ κορίτσια τους... Θὰ ἔρθης, ἔ ; Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἔκπληξι.

—Θάρθω ἐξάπαντος !...

—Λοιπόν, στὸ «ἀτελιέ» μου ! Θὰ συναντήσης ὅλους τοὺς φίλους μας στὸ καφενεῖο «Σωμιὲρ» κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ φθῆτε δωπέρα... Κατάλαβες ;

Αὐτὲς ἡ «δεξιώσεις» τοῦ Ράλφ ἦσαν πάντα παράξενες. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἦταν ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, ἕνας μάγος τῆς φωτογραφίας καὶ τοῦ φωτισμοῦ. Τὸ «ἀτελιέ» του λοιπὸν σὲ κάτι τέτοια γλέντια ἔπαιρνε μιὰ ὄψι φαντασμαγορική....

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ παρέα μας μαζεύτηκε στὸ καφενεῖο «Σωμιέρ».

—Ποιὸς ξέρει τί εἴδους ἔκπληξι μᾶς ἑτοιμάζει ὁ Ράλφ, εἶπε ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια, τὸ πιὸ περίεργο.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος Γκουντρόν.

Ἔπιαμε λοιπὸν μερικὰ κοκτεὶλ κι' ἔπειτα τοὺς πρότεινα, κόβοντας στὴ μέση μιὰ καλλιτεχνικὴ συζήτησι, ποὺ διαυνιζόταν :

—Τί λέτε ; Δὲν πᾶμε στὸ Ράλφ ;

Τὰ κορίτσια σηκώθηκαν πρῶτα. Κι' ὅλοι τραβήξαμε γιὰ τὴν παλιὰ Μονμάρτρη. Κι' ἐγώ, δίχως νὰ τὸ θέλω, ἤμουν περίεργος. Ὁ Γκουντρόν κι' ὁ Πρεσσάρ προχωροῦσαν, ἐξακολουθῶντας τὴ συζήτησί τους. Ὁ πρῶτος κρατοῦσε ἕναν κυβιστικὸ πίνακα κι' ὁ δεύτερος τὰ τελευταία σχέδιά του. Ἀπὸ πίσω πήγαιναν τὰ κορίτσια τους, διὸ Ἀμερικανίδες, ποὺ εἶχαν πάει τὸ ἀπόγευμα νὰ ζωγραφίσουν στὸ Φονταινεμπλώ.

Πρῶτος λοιπὸν ἐγὼ ἀνέβηκα τὴ σκάλα. Ἡ πόρτα τοῦ «ἀτελιὲ» τοῦ Ράλφ ἦταν μισάνοιχτη. Κι' ἀπάνω στὸ φύλλο της ἦταν ἕνα κομμάτι ἄσπρο χαρτὶ μὲ αὐτὲς τὶς λέξεις : «Μπῆτε μέσα !»

Μπῆκα πάλι πρῶτος. Ἀπὸ πίσω μου ἐρχόταν κάποιος ἄλλος. Ὅλοι μας εἴμαστε ἀνυπόμονοι νὰ δοῦμε τὴν «ἔκπληξι» τοῦ Ράλφ, ποὺ θὰ ἦταν δίχως ἄλλο ἐκκεντρική καὶ πρωτότυπη. Τὸ «ἀτελιὲ» ἦταν σχεδὸν σκοτεινό. Ἕνας παλιὸς καὶ μεγάλος πολυέλαιος, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ταβανιοῦ, ἔριχνε ἕνα κίτρινο κι' ἀδύνατο φῶς στὸ δωμάτιο. Οἱ τοῖχοι τοῦ «ἀτελιὲ» ἦσαν σκεπασμένοι μὲ μαῦρα κρέπια μὲ ἀσημένιες κορνίζες. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ἀνατριχιαστικό. Ἐπιπλέον κάτι κρεμόταν ἀπὸ τὸν πολυέλαιο, σὰν ἕνα μαῦρο πτῶμα, ἀπαίσιο !...

Τὰ κορίτσια ἔβγαλαν ἕνα οὐρλιασμα τρόμου κι' ὥρμησαν πρὸς τὴν πόρτα. Ἐγὼ ὅμως κι' ὁ Γκουντρὸν ἐξακολουθήσαμε νὰ προχωροῦμε. Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν τὸν ξέραμε, κρεμόταν ἀπὸ τὸν πολυέλαιο !... Ἦταν νεκρός !... Πάνω στὰ μαῦρα ροῦχα του ἦταν καρφιτσωμένο ἕνα χαρτί, ποὺ ἔγραφε : «Τὸ τελευταῖο μου ἐφφὲ»...

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Τί σημαίνει αὐτό ; φώναξε ὁ Γκουντρόν.

Καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια κατάλληλο καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχή του.

—Σημαίνει ὅτι ὁ Ράλφ ἔλαβε πολὺ γρήγορα τὰ γυαλιά του... τοῦ ἀπάντησα.

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε πάλι σὰν νὰ εἶχε μπροστά του κανένα τρελλό. Κάτω στὸ πάτωμα ὅμως ἦταν ἀκόμη ἡ φωτογραφία ποὺ εἶχα δῆ τὸ πρωΐ.

—Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε ὁ Ράλφ ! τοὺς εἶπα, καὶ τοὺς ἔδειξα τὴ φωτογραφία. Εἶχε ἔρθει νὰ πάρη τὶς φωτογραφίες. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶνε δίπλα του τὴν ξέρετε ;

—Θεέ μου ! φώναξε ὁ Πρεσσάρ. Εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ Ράλφ !...

Κι' ἔτσι, μὲ τὸ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, κατάλαβαν ὅτι ὁ Ράλφ εἶχε σκοτώσει καὶ κατόπιν εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸν πολυέλαιο τὸν κλέφτη τῆς εὐτυχίας του, ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ μπῆ νὰ φωτογραφιστῆ στὸ «ἀτελιέ» του, μαζὺ μὲ τὴν ἄπιστη, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ράλφ βρισκόταν χωρὶς γυαλιά !...

Ὁ Γκουντρὸν καὶ ὁ Πρεσσὰρ προχωροῦσαν, ἐξακολουθῶντας τὴ συζήτησί τους...